

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/186/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115220145
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8115220145.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v spore žalobcu Y. L.É., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., v konaní zastúpený JUDr. Jánom Garajom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 137, proti žalovaným 1/ Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, 2/ Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu a žalovaného v 1/ rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 12C 321/2015-111 zo dňa 14.6.2016 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku:

I. o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu 2.390,28 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

II. o zamietnutí v prevyšujúcej časti žaloby nad sumu 3.000 eur ako nemajetkovej ujmy.

Zrušuje rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku III. o priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur a v rozsahu zrušenia vracia vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol, že žalovaný v 1/ rade je povinný zaplatiť žalobcovi titulom majetkovej ujmy sumu 2.390,28 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu uplatnenú titulom majetkovej ujmy zamietol.

Žalovanému v 1/ rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 3.000 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu uplatnenú titulom nemajetkovej ujmy zamietol.

Súd žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade zamietol.

Rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia vo veci samej.

Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe žalobcu, ktorý sa domáhal náhrady majetkovej ujmy vo výške 10.000 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur a náhrady trov konania z dôvodu, že dňa 26.11.2009 vyšetrovateľom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Prešov bolo voči nemu vznesené obvinenie pod sp. zn. ČVS:ORP-708/1-OVK-2009 pre zločin znásilnenia podľa § 199 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona. Následne v rámci vedeného trestného konania bola proti nemu podaná obžaloba. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 24.5.2011 pod sp. zn. 32T 55/2010 bol oslobodený spod obžaloby. Okresný prokurátor proti tomuto

rozsudku podal odvolanie, avšak toto odvolanie následne zobral späť. Tým sa konanie právoplatne skončilo.

V dôsledku vedenia trestného konania proti žalobcovi vznikla žalobcovi škoda materiálna, a to z titulu vynaložených finančných prostriedkov v trestnom konaní a ďalej nemateriálna v dôsledku zníženia jeho dôstojnosti a vážnosti, k ohrozeniu jeho dobrého mena, povesti, utrpel psychickú traumu tým, že bol ponížený a znehodnotená bola jeho osobnosť.

Prvoinštančný súd v prejednávanej veci sa najskôr zaoberal ustálením, kto je oprávnený za žalovaného konať, teda či je takouto osobou Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, alebo Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, prípadne len Generálna prokuratúra SR.

Prvoinštančný súd skonštatoval, že týmto orgánom kompetentným konať za Slovenskú republiku, teda v mene štátu s poukazom na zákon č. 412/2012 Z.z. je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Posúdenie oprávnenia zastupovať štát v súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. má procesný charakter. Keďže zákon č. 412/2012 Z.z. nemá prechodné ustanovenia, všetky ustanovenia, vrátane procesných, je preto potrebné aplikovať od okamihu ich účinnosti, teda od 1.1.2013 (žaloba bola podaná dňa 18.3.2014). V predmetnej veci oprávneným orgánom konať v mene štátu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia bolo napadnuté sťažnosťou, ktorú prokurátor zamietol a podal obžalobu na príslušný súd. Teda kompetentným orgánom v mene štátu konať nie je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, a ani Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a ani nie je splnený predpoklad, že nie je možné určiť príslušný orgán oprávnený konať v mene štátu.

Keďže samotná Generálna prokuratúra nie je kompetentná vo veci konať, prvoinštančný súd voči tomuto subjektu (žalovaný v 2/ rade) žalobu zamietol. Konal už len vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, a to Slovenskej republike, ktorú zastupuje štátny orgán Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Prvoinštančný súd zistil, že skutočne voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením ORPZ, ÚJaKP v Prešove pod číslom ČVS:ORP 708/1-OVK-PO-2009 zo dňa 26.11.2009. Išlo o vznesenie obvinenia zo zločinu znásilnenia podľa § 199 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona v znení neskorších predpisov, v jednočinnom súbehu so zločinom sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona. V rámci trestného konania po podaní obžaloby dňa 14.5.2010 okresným prokurátorom si žalobca dňa 8.12.2009 zvolil v konaní 32T 55/2010 právneho zástupcu JUDr. Jána Garaja, ktorý ho obhajoval v predmetnej veci.

Ďalej prvoinštančný súd zistil, že žalobca bol rozsudkom č.k. 32T 55/2010-267, ktorý sa stal právoplatným dňa 26.7.2011 oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora Prešov, ktorá obžaloba bola evidovaná pod sp. zn. 1Pv 698/09.

Žalobca si listom zo dňa 14.1.2013 uplatnil nárok voči Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Prvoinštančný súd vyhodnotil tento postup žalobcu za správny, pričom bolo na Ministerstve vnútra postúpiť žiadosť príslušnému orgánu.

Prvoinštančný súd ďalej zistil, že v rámci obhajoby v trestnom konaní proti žalobcovi pre zločin znásilnenia v štádiu pokusu až do právoplatného skončenia trestnej veci jeho obhajca vykonal úkony právnej služby, a to

- prevzatie právneho zastúpenia dňa 8.12.2009
- sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 10.12.2009
- účasť obhajcu dňa 26.2.2010 pri výsluchu obvineného od 10,00 hod do 10,35 hod.
- účasť obhajcu dňa 8.3.2010 pri výsluchu obvineného od 10,45 do 12,50 hod.
- účasť obhajcu pri výsluchu poškodenej dňa 4.3.2010 od 12,40 hod. do 14,30 hod.
- účasť obhajcu pri výsluchu obvineného a poškodenej dňa 26.3.2010 od 9,25 hod. do 10,20 hod.
- účasť pri výsluchu svedka dňa 19.3.2010 od 9,40 hod. do 10,15 hod.
- účasť pri výsluchu svedka dňa 19.3.2010 o 10,45 hod. do 11,20 hod.
- predloženie návrhu na vykonanie dokazovania dňa 10.6.2010
- účasť na verejnom zasadnutí dňa 12.7.2010 od 13,40 hod. do 13,55 hod.
- účasť na verejnom zasadnutí dňa 16.8.2010 od 8,30 hod. do 12,10 hod.
- účasť na verejnom zasadnutí dňa 6.9.2010 od 8,30 hod. do 13,15 hod.
- účasť na verejnom zasadnutí dňa 27.9.2010 od 13,15 hod. do 14,30 hod.
- účasť na verejnom zasadnutí dňa 13.5.2011 od 11,00 hod. do 11,39 hod.
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 24.5.2011 od 14,00 hod. do 15,39 hod.

Žalobca predložil príjmové pokladničné doklady o úhrade trov obhajoby na sumu 5.500 eur zo dňa 5.8.2011, na sumu 1.500 eur zo dňa 18.12.2009 a na sumu 500 eur zo dňa 10.10.2012 a na sumu 2.500 eur zo dňa 2.3.2010.

Matka žalobcu čestne prehlásila, že v auguste 2011 požičala žalobcovi sumu 4.000 eur za účelom úhrady odmeny obhajovi.

Žalobcovi bola zo strany jeho obhajcu účtovaná odmena vo výške 10.000 eur za úspešnú obhajobu podľa § 5 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ako paušálna odmena za úplné vybavenie vecí alebo súboru vecí.

Prvoinštančný súd zistil, že sumu 10.000 eur poukázal právnomu zástupcovi v trestnom konaní.

Od začiatku trestného konania žalobca tvrdil, že je nevinný a nikto nemôže pochopiť, čo zažil za 3 roky. V podstate išlo o vec, ktorá trvala 7 rokov. Počas trvania samotného trestného konania stratil základy, pretože podnikal v stavebníctve a následne bol psychicky na tom tak zle, že nebol schopný vykonávať svoju prácu, nehovoriac o dôvere vo vzťahu k ľuďom, pre ktorých vykonával tieto práce. Jeho zlá finančná situácia viedla k tomu, že momentálne je vedená exekúcia na rodinný dom, ktorý si sám postavil a má ďalšie finančné problémy, ktoré sa na to naviazali. Prestala mu veriť rodina a aj keď sa ukázalo v trestnom konaní, že je nevinný, pozerajú na neho ako na násilníka, pričom taký nikdy nebol. Bývalá manželka sa mu vyhrážala, že ho dostane pod most. Po roku ju aj žiadal, aby sa všetko vyriešilo, dal jej, čo chcela. V súčasnosti má družku, s ktorou žije, s ktorou majú dieťa a táto mu psychicky pomáha. Celé trestné konanie mu zničilo život. Finančné prostriedky za celých 7 rokov považuje za zanedbateľné oproti tomu, kde mohol byť. Žalobca tvrdil, že došlo k zmenám v správaní jeho detí. Spočiatku bolo všetko v poriadku, aj keď nežili spolu. Neskôr, keď bolo podané trestné oznámenie a začaté trestné stíhanie, deti boli ovplyvnené zo strany matky a tieto skutočnosti spôsobili to, že došlo k zmenám správania vo vzťahu k nemu. Dcéra bola mladšia, v tom čase úplne závislá od vôle matky.

Prvoinštančný súd vo veci vypočul ako svedkyňu aj družku žalobcu W. W.. Žalobca s ňou vedie spoločnú domácnosť, majú spolu jedno dieťa. V priebehu roku 2009 sa začali spolu stretávať a následne sa presťahovala do C.. V tom čase už prebiehalo trestné konanie. Samotné trestné konanie ovplyvnilo ich vzájomné správanie sa k sebe, a to najmä ich plánovanie budúcnosti, ktorú v podstate neplánovali, nakoľko netušili, ako to dopadne. Toto ovplyvňovalo aj prácu žalobcu, aj rodinný život. Žalobca bol ustavične napätý, to sa zhoršovalo pred každým pojednávaním, bolo obtiažne s ním komunikovať, mal žalúdočné problémy. Veľmi ani v okolí nerozprával o tom, čo sa deje, aby z toho nemal ďalšie nadväzujúce problémy. Rodina najbližšia bola presvedčená, že dôjde k oslobodeniu žalobcu. Žalobca bol obmedzený pri výbere zamestnania, pretože mal možnosť zamestnať sa v zahraničí, avšak musel to odmietnuť pre prebiehajúce trestné konanie. Správanie detí žalobcu bolo spočiatku dobré, následne, aj keď sa skončilo trestné konanie, prestali k nim chodiť a nechodia ani v súčasnosti. Išlo o ovplyvňovanie zo strany matky detí, teda o samotné dôvody trestného oznámenia. Deťom bola podsúvaná informácia, že otec je násilnícky typ.

Prvoinštančný súd vec posúdil podľa zákona 514/2004 Z.z. Skonštatoval, že v danom prípade je dôvod na zodpovednosť za škodu podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2004 Z.z., keď došlo k vzniku škody pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Vychádzal z ust. § 4 zákona 514/2004 Z.z. a skonštatoval, že v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pretože právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zmenené pre nezákonnosť (ide o aplikáciu ust. § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2004 Z.z.).

Žalobca si nárok uplatnil podľa § 15 a § 16 predbežným prerokovaním voči štátu. Nárok riadne špecifikoval, pričom si uplatnil škodu, ktorá mu vznikla, ktorá spočíva v nákladoch na obhajobu v rámci trestného konania a ďalej si uplatnil nemajetkovú ujmu v peniazoch, pretože jeho nárok nie je možné uspokojiť inak.

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo oslobodenia spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Prvoinštančný súd poukázal na prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj Najvyššieho súdu Českej republiky (uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, rozsudok

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010, alebo rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 53/93). Aj keď zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam, ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle aj zastavenie trestného stíhania, alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie začína, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť, resp. nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samostatný výsledok trestného stíhania. Keďže žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, je na strane štátu daná zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nezákonným rozhodnutím podľa § 5a § 6 zákona č. 514/2013 Z.z.

Prvoinštančný súd priamo z trestného spisu zistil, že v konaní sp. zn. 32T 55/2010 po tom, čo žalobca si zvolil obhajcu JUDr. Jána Garaja, tento vykonal v rámci trestného konania úkony právnej služby, pričom ide o škodu. Výšku vyčíslil za jednotlivé úkony právnej služby pri tarifnej odmene za 1 úkon právnej služby podľa § 12 ods. 3 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 1/6 výpočtového základu (ide o trestný čin, u ktorého horná hranica trestu odňatia slobody prevyšuje 10 rokov, podľa Trestného zákona 7 až 15 rokov) vo výške 115,90 eur, k tomu patrí režijný paušál vo výške 6,95 eur za prevzatie právneho zastúpenia dňa 8.12.2009, za sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 10.12.2009.

Za účasť obhajcu dňa 26.2.2010 pri výsluchu obvineného od 10.hod. do 10.35 hod. patrí odmena 120,23 eur + režijný paušál 7,21 eur. Obdobne je to tak aj za účasť obhajcu dňa 8.3.2010 pri výsluchu obvineného za 2 hodiny od 10.45 hod. do 12.50 hod., za účasť obhajcu pri výsluchu poškodeného dňa 4.3.2010 od 12.40 hod. do 14.30 hod., za účasť obhajcu pri výsluchu obvineného a poškodenej dňa 26.3.2010 od 9.25 hod. do 10.20 hod., za účasť pri výsluchu svedka dňa 19.3.2010 od 9.40 hod. do 10.15 hod., za účasť pri výsluchu svedka dňa 19.3.2010 od 10.45 hod. do 11.20 hod., za predloženie návrhu na vykonanie dokazovania dňa 10.6.2010, za účasť na verejnom zasadnutí dňa 12.7.2010 od 13.40 hod. do 13.55 hod., za účasť na verejnom zasadnutí dňa 16.8.2010 od 8.30 hod. do 12.10 hod., teda 2 hodiny, za účasť na verejnom zasadnutí dňa 16.9.2010 od 8.30 hod. do 13.15 hod., teda za 3 hodiny, za účasť na verejnom zasadnutí dňa 27.9.2010 od 13.15 hod. do 14.30 hod.

Za účasť na verejnom zasadnutí dňa 13.5.2011 od 11.00 hod. do 11.39 hod. patrí tarifná odmena obhajcovi vo výške 123,50 eur + režijný paušál 7,41 eur, za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 24.5.2011 od 14.00 hod. do 15.39 hod. v rovnakej výške.

Spolu prvoinštančný súd vyčíslil náhradu škody, ktorá predstavovala náhradu trov obhajcu vo výške 2.390,28 eur za úkony podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol čo do náhrady škody vecnej.

Prvoinštančný súd vyhodnotil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za dôvodný, keď vychádzal z ustanovení § 17 zákona č. 514/2004 Z.z. a skonštatoval, že uvedené kritériá v zákone sú konštruované na princípe objektivizácie následkov. Tu poukázal na to, že primárne sa takýto zásah prejavuje v súkromí obvineného, kde tento prežíva duševné utrpenie v rámci trestného stíhania a toto subjektívne prežívanie ako zásah do osobnosti obvineného nemôže ostať bez akejkoľvek objektivizácie. Toto prežívanie je potrebné skonfrontovať aj s ujmom na cti, povesti u spoluobčanov alebo postavení v spoločnosti navonok. Prvoinštančný súd skúmal najmä z listín, aká ujma mu z titulu nemajetkovej ujmy vznikla. Žalobca musí uniesť dôkazné bremeno, ktorým túto nemajetkovú ujmu preukáže a ďalej preukáže, že išlo o priamu súvislosť s trestným konaním.

Prvoinštančný súd mal preukázať, že len samostatné konštatovanie porušenia práva nezákonným rozhodnutím štátu uvedeného trestného stíhania voči žalobcovi nie je dostatočným zadostučinením, a preto je dôvodné priznanie nemajetkovej ujmy.

Prvoinštančný súd prihliadal na samotnú podstatu trestnej veci proti žalobcovi, keď žalobcovi za tento zločin hrozil trest odňatia slobody v zmysle obžaloby v trvaní 7 až 15 rokov.

Naviac, všeobecná ujma v prípade trestného stíhania pre zločin sexuálneho násillia je väčšia ako v prípade prečinu podvodu, pretože podvodník nebude vystavený takému spoločenskému odsúdeniu, ako osoba stíhaná pre zločin sexuálneho násillia.

Aj samotná dĺžka trestného konania po dobu dlhšiu ako dva roky negatívne dopady na spoločenský, osobný a profesionálny život žalobcu zvýraznila.

Prvoinštančný súd skonštatoval, že trestné stíhanie žalobcu vyvolalo negatívne reakcie nielen zo strany bezprostrednej rodiny, ale aj osôb žijúcich v mieste obvyklého pobytu žalobcu. To, že zločin mal byť spáchaný voči bývalej manželke, nepriaznivo ovplyvnilo aj jej vzťah s deťmi pochádzajúcimi z ich manželstva, čo viedlo k absencii ich kontaktu.

Prvoinštančný súd nezistil, ktoré konkrétne negatívne následky sa prejavili u žalobcu v jeho profesionálnom živote, pre ktoré sa dostal do finančnej núdze. Žalobca nenavrhol ani nepreukázal, na základe ktorých skutkových okolností k takýmto následkom došlo. Nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že trestné stíhanie významným spôsobom ovplyvnilo jeho finančnú sféru. Na druhej strane prvoinštančný súd prihliadol aj na to, že krátko po začatí trestného stíhania žalobca začal viesť nový rodinný život.

Preto prvoinštančný súd vychádzal pri určení nemajetkovej ujmy z negatívnych následkov jeho trestného stíhania na osobný, spoločenský život, avšak iba v rozsahu, ktorý možno logicky vyvodíť z výsluchu žalobcu a svedkyne družky žalobcu, teda že došlo k narušeniu vzťahu s jeho deťmi pochádzajúcimi z predchádzajúceho manželstva, čo umožňuje priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur, teda približne 1.000 eur za každý, aj začatý rok vedenia trestného stíhania.

Preto v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Uvedená suma podľa prvoinštančného súdu môže pomôcť reparaovať narušený vzťah žalobcu s jeho deťmi, napr. použitím finančných prostriedkov na spoločné aktivity.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p. s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný v 1/ rade. Namietal posúdenie uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie, a teda že existuje titul na náhradu škody. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno v danom prípade automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (napr. Ústavný súd SR II.ÚS 163/2013). V danom prípade súd ustálil skutkový a právny stav veci v prospech žalobcu. Na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia v čase jeho vydania boli splnené všetky zákonné predpoklady, uznesenie nebolo prokurátorom zrušené. Nebol konštatovaný nikdy nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní. Za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé rozhodnutie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného. Prokuratúra si v trestnej veci plnila svoje zákonné povinnosti, vyšetrovateľ vzniesol obvinenie, boli vykonané dôkazy v prospech aj neprospech obvineného, boli vykonané svedecké znalecké dôkazy. Vierohodnosť výpovede žalobcu posúdila znalkyňa. Prokurátor nemohol vzhľadom na dve protichodné skupiny dôkazov nepodať obžalobu a využiť inštitút in dubio pro reo, čo môže urobiť iba súd.

V danom prípade štát zodpovedá za nezákonné rozhodnutie, nie za výsledok trestného konania.

Žalovaný v 1/ rade ďalej namietal náhradu nemajetkovej ujmy. Náhradu nemajetkovej ujmy nestačí len tvrdiť, teda jej vznik, existenciu a následky, ale je nutné ich hodnoverne a bez pochybností preukázať. Prvoinštančný súd sa nezaoberal testom proporcionality. Satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Z prvoinštančného rozsudku preto nie je zrejmé, ako bol preukázaný tvrdý negatívny zásah do osobného a spoločenského života žalobcu. Žalobca si v rozhodnom období dokázal založiť nový partnerský vzťah. Zmena vzťahu bývalej manželky žalobcu k žalobcovi sa vznesením obvinenia voči žalobcovi nezmenila, pretože samotná bývalá manželka bola oznamovateľkou znásilnenia a sexuálneho násillia. Z výpovede svedkyne W. W., ako aj z výpovede žalobcu vyplýva, že vzťah medzi ním a deťmi nebol ovplyvnený samotným trestným stíhaním, ale deti mali byť ovplyvňované zo strany detí. V tomto smere absentuje priama príčinná súvislosť medzi tvrdým zákonným rozhodnutím a následkom, ktorý sa žalobca snažil preukázať. Preto žalobca nárok na náhradu škody, a to majetkovej ujmy, ako aj nárok na nemajetkovú ujmu nemá a bolo by to v rozpore s dobrými mravmi, ako aj súhrnom etických a všeobecne uznávaných udržiavaných zásad. Žiadali, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobca, a to proti výroku rozsudku, ktorým bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti zamietnutý. Namietal, že trestné stíhanie žalobcu hlboko zasiahlo do jeho osobného, profesného života, keďže sa táto skutočnosť dostala na známosť verejnosti, čím sa znížil mravný profil žalobcu. Uvedené trestné stíhanie pre zločin mu spôsobilo ujmu na osobnom a spoločenskom živote väčšiu, až nenapraviteľnú. Žalobca z dôvodu psychických problémov nebol schopný vykonávať svoju prácu, čo sa prejavilo aj v jeho zlej finančnej situácii a následne v exekúcii na jeho rodinný dom. Žalobca poukázal aj na podstatnú zmenu vo vedení života po tom, čo sa proti nemu začalo viesť trestné stíhanie.

Rozhodnutie prvoinštančného súdu je nepreskúmateľné, priznaná nemajetková ujma nie je dostatočná na reparáciu vzťahu žalobcu a jeho detí. Prvoinštančný súd nevysvetlil, z čoho vychádzal pri určení jej rozsahu, primeranosť priznaného nároku žiadnym spôsobom neodôvodnil, nevykonával porovnanie s

inými kritériami uvedenými v § 17 ods. 3 zákona č. 541/2004 Z.z. Takýto rozsudok je nepreskúmateľný. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalovaného v 1/ rade sa písomne vyjadril žalobca, ktorý poukázal na dôvodnosť uplatneného nároku, kde podstata nároku na náhradu škody sa neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania, pričom bol spod obžaloby oslobodený, teda trestný čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Štát má v tomto prípade objektívnu zodpovednosť, ktorej sa nemôže zbaviť.

5. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v 1/ rade, ktorý namietal včasnosť podania odvolania žalobcom, keď mu uplynula lehota na podanie odvolania.

6. K tomuto vyjadreniu žalovaného v 1/ rade zaujal písomné stanovisko žalobca, ktorý uviedol, že odvolanie podal včas, keď odvolanie na poštovú prepravu podal dňa 29.6.2016.

7. Prvoinštančný súd o uplatnenom nároku rozhodoval v čase platnosti a účinnosti základného procesného predpisu pre konanie v občianskoprávných veciach pred súdom, a to Občianskeho súdneho poriadku. Občiansky súdny poriadok bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. a od 1.7.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok.

Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Citované zákonné ustanovenie stanovuje okamžitú aplikabilitu nového procesného predpisu. Platí však aj princíp justifikácie účinkov procesných úkonov, podľa ktorého procesné úkony subjektov civilného súdneho konania vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho procesného predpisu sa vo sfére svojich účinkov prejavujú s relevanciou pre konanie samotné aj počas účinnosti nového procesného predpisu.

8. Na základe uvedeného odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorá bola napadnutá odvolaním žalobcu je správne a odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom zisteným prvoinštančným súdom, na obsah skutkového stavu poukazuje vo vzťahu k vecnej, majetkovej ujme a vo vzťahu k nemajetkovej ujme nad 3.000 eur.

9. Žalobca namietal výrok o povinnosti zaplatiť majetkovú ujmu a nemajetkovú ujmu z dôvodu, že nie je za takúto ujmu zodpovedný, pretože oslobodzujúci rozsudok nie je okolnosťou, ktorá by robila štát zodpovedný za nezákonné rozhodnutie.

Zákon č. 514/2003 Z.z. je zákonom, ktorý vychádza z objektívnej zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Predmetom uplatneného nároku žalobcu na škodu a nemajetkovú ujmu je v prvom rade uznesenie ORPZ Prešov o vznesení obvinenia proti žalobcovi pod sp. zn. ČVS:ORP-708/1-OVK-PO-209 zo dňa 26.11.2009. V tomto rozhodnutí bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin znásilnenia v štádiu pokusu v jednočinnom súbehu so zločinom sexuálneho násillia. Proti žalobcovi bola podaná prokurátorkou Okresnej prokuratúry Prešov pod sp. zn. 1Pv 698/09 pre uvedený skutok obžaloba, ktorá bola evidovaná pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 32T/55/2010. Súd rozsudkom, ktorý sa stal právoplatným dňa 26.7.2011 žalobcu spod obžaloby oslobodil. Dokonca podané odvolanie prokurátor zobrať späť.

Aj keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia,

ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škody zodpovedá to, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 6.12.2010 pod sp. zn. 4MCdo 15/2009). Zákon 514/2003 Z.z. vyslovene neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, avšak súdna prax a judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania a teda oslobodzujúci rozsudok súdu. Obdobne je tento názor prezentovaný aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010 alebo 3Cdo 398/2012 a podobne. Teda odvolacia námietka žalovaného v 1/ rade o chýbajúcom predpoklade zodpovednosti za vzniknutú škodu nie je dôvodná a v danom prípade práve výsledok trestného stíhania je rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti, resp. zákonnosti začatia trestného stíhania. Preto žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

10. Žalovaný v 1/ rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu namietal včasnosť podania opravného prostriedku. Odvolací súd zistil, že v čase, keď žalobca podával opravný prostriedok, platilo ust. § 204 O.s.p., podľa ktorého odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Žalobca prevzal prvoinštančný rozsudok dňa 14.6.2016 a takisto aj žalovaný v 1/ rade prevzal prvoinštančný rozsudok dňa 14.6.2016. Žalobca podal odvolanie proti tomuto rozsudku dňa 29.6.2016, teda v posledný deň lehoty na podanie odvolania prostredníctvom orgánu určeného na prepravu tohto odvolania, teda na pošte. Preto toto odvolanie bolo podané včas (§ 57 ods. 3 O.s.p.), v zákonnej lehote.

11. Preto sa odvolací súd zaoberal aj odvolaním žalobcu a žalovaného v 1/ rade vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy.

Žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Túto sumu vyčíslil na 20.000 eur. Žalobca v žalobe uviedol, že uvedenú sumu si uplatňuje z dôvodu zníženia jeho dôstojnosti, vážnosti, z dôvodu ohrozenia jeho dobrého mena a povesti ako človeka. V dôsledku trestného stíhania trpel psychickou traumou, ponížením a znehodnotením osobnosti.

V priebehu výsluchu pred prvoinštančným súdom žalobca uviedol (na pojednávaní dňa 3.12.2015), že začatie trestného stíhania a celé konanie zasiahlo jeho rodinný život, súkromný život a pracovný život. Tvrdil, že stratil zákazky, keďže podnikal v stavebníctve, ďalej že sa cítil psychicky zle, preto nemohol vykonávať svoju prácu. Znížila sa dôvera ľudí, zákazníkov. Za tejto situácie bol doma a bral lieky. Uviedol, že sa bál odsúdenia, pretože mu hrozil trest až 15 rokov. Dostal sa do zlej finančnej situácie, keď všetko, čo mal naštrené, zaplatil advokátovi, dokonca bola vedená exekúcia na jeho dom a mal finančné problémy. Tvrdil, že mu rodina prestala veriť, že sa naňho hľadalo ako na násilníka, a bývalá manželka sa mu vyhrážala tým, že ho dostane pod most.

Prvoinštančný súd ako dôvodné považoval tvrdenia žalobcu v súvislosti s priznaním nemajetkovej ujmy, že mu hrozil trest odňatia slobody v trvaní od 7 do 15 rokov, ďalej že bol vystavený spoločenskému odsúdeniu, keďže sa dopustil zločinu sexuálneho násillia, ktoré spoločnosť viac odsudzuje ako napríklad prečin podvodu a trestné stíhanie trvalo dobu dlhšiu ako 2 roky. Prvoinštančný súd ďalej za dôvodné považoval aj negatívne reakcie nielen bezprostrednej rodiny, ale aj osôb žijúcich v mieste obvyklého pobytu žalobcu a ďalej to, že celá situácia nepriaznivo ovplyvnila jeho vzťah s deťmi, čo viedlo k absencii kontaktu.

Prvoinštančný súd uznal žalobcovi tieto okolnosti ako dôvodné s tým, že považoval za primerané odškodnenie v rozsahu nemajetkovej ujmy 3.000 eur, teda približne 1.000 eur za každý, aj začatý rok trestného stíhania, ktoré finančné prostriedky môžu reparaovať vzťah otca a maloletých detí pri spoločne trávených chvíľach a spoločne trávenom čase.

Prvoinštančný súd nemal preukázané následky, ktoré sa mali dotknúť v súvislosti s trestným stíhaním profesionálneho života žalobcu. Žalobca nepreukázal ani okolnosť, že sa dostal do finančnej núdze a ani ďalšie okolnosti v súvislosti s jeho profesným životom. Prvoinštančný súd zistil, že počas trestného stíhania žalobca začal viesť nový rodinný život. Tieto okolnosti neodôvodnili podľa prvoinštančného súdu

nárok nad sumu 3.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Mal pritom preukázané, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením.

Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu sa s dôvodmi nepriznania nemajetkovej ujmy nad sumu 3.000 eur stotožňuje. Prvoinštančný súd nemohol prihliadnuť na tvrdené okolnosti v súvislosti s profesným životom žalobcu a finančnou situáciou v jeho rodine, keď na tieto tvrdenia žalobca neponúkol ani neoznačil žiadne dôkazy a nebolo možné žiadnym spôsobom jeho tvrdenia verifikovať. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym rozhodnutím prvoinštančného súdu a právnym záverom o nedôvodnosti uplatneného nároku nad 3.000 eur.

Všetky dôvody, ktoré žalobca tvrdil a pre ktoré bola táto časť nemajetkovej ujmy zamietnutá, neboli ani len osvedčené. Neexistuje žiaden doklad o vedení exekúcie proti žalobcovi, ani doklad o tom, že práve v súvislosti s trestným stíhaním bola začatá exekúcia, nebol preukázaný žiaden doklad svedčiaci o tom, že práve pre začatie trestného stíhania žalobca nemohol pracovať, že jeho zdravotný stav mu to nedovolil, nebolo preukázané, že stratil zákazníkov, že bral lieky a že nemohol sa realizovať v odbore stavebníctva. Taktiež nebolo preukázané ani tvrdenie, že mu rodina prestala veriť a že bol považovaný za násilníka. Preto prvoinštančný súd správne postupoval, keď v rozsahu nároku nad sumu 3.000 eur nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

12. Prvoinštančný súd priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur, ktorý nárok odôvodnil najmä tým, že je potrebné upraviť vzájomné vzťahy otca a maloletých detí pochádzajúcich z predchádzajúceho vzťahu. Odvolací súd sa zaoberal dôvodnosťou odvolacích námietok žalovaného v 1/ rade a považoval tieto námietky za dôvodné. V prvom rade je potrebné uviesť, že nemajetkovú ujmu takisto, ako aj škodu, resp. majetkovú ujmu je možné priznať len v prípade, pokiaľ príčinná súvislosť so vznesením obvinenia, vedením trestného konania a samotným oslobodzujúcim rozsudkom je priama. Žalobca tvrdil, že jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňuje okrem iného tým, že mal vážne obavy pred tým, že mu hrozil trest odňatia slobody v zmysle obžaloby v trvaní od 7 až do 15 rokov. Tieto okolnosti vyplývajú priamo z obžaloby a priamo zo skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol žalobca obžalovaný. Táto okolnosť sama osebe u každého človeka spôsobuje stres, traumy a obavy pred tým, že bude musieť, pokiaľ mu bude preukázaná vina, takýto trest vykonať. Ide o veľmi vážnu okolnosť, ktorá môže spôsobiť u každého bežného jedinca stavu úzkosti, strachu, stresu a nervozity. Táto okolnosť je samo osebe dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy už aj s poukazom na to, že od počiatku žalobca v rámci trestného konania tvrdil svoju nevinu.

Z obsahu spisového materiálu a zo skutkových okolností, ktoré zistil prvoinštančný súd, však nie je možné zistiť, že v súvislosti s obžalovaním za trestný čin sexuálneho násillia bol vystavený spoločenskému odsúdeniu. Z obsahu výpovede svedkyne W. W. bolo zistené, že v okolí o tom nerozprávali, čo sa deje, aby z toho nemal žalobca ďalšie nadväzujú problémy. Teda javí sa, že okolie žalobcu nemalo o trestnom stíhaní a vedení trestného konania voči žalobcovi informácie, a preto tvrdenie prvoinštančného súdu o spoločenskom odsúdení nebolo jednoznačne preukázané.

Okrem toho prvoinštančný súd konštatovanie, že trestné konanie po dobu dlhšiu ako 2 roky zvýraznilo negatívne dopady na spoločenský, osobný a profesionálny život žalobcu, žiadnym spôsobom nekonkretizoval. Nebola preukázaná žiadna ujma v nemajetkovej sfére v profesionálnom živote, takže na konštatovanie zvýraznenia takejto okolnosti zatiaľ nie je dôvod.

To, že malo dôjsť k spoločenskému odsúdeniu žalobcu, preukázané nebolo a takisto zatiaľ skutkový stav nesvedčí tomu, aby trvanie trestného stíhania ovplyvnilo osobný život žalobcu. Neboli totiž preukázané ani súdom tvrdené negatívne reakcie zo strany bezprostrednej rodiny, keď naopak žalobca nadviazal známosť a začalo nový rodinný život s vypočutou svedkyňou W. W.. Podľa svedkyne rodina bola informovaná a žila v presvedčení, že dôjde k oslobodeniu žalobcu. Nebol preukázaný zatiaľ čo i len náznak negatívnej reakcie osôb žijúcich v mieste obvyklého pobytu žalobcu v súvislosti s vedením trestného stíhania.

Odvolací súd sa sústredil najmä na zistenie okolností tvrdených prvoinštančným súdom v súvislosti so zlepšením vzťahov žalobcu a jeho maloletých detí, na ktorý účel má práve využiť finančné prostriedky získané z titulu nemajetkovej ujmy. Je potrebné uviesť, že opäť svedkyňa W. W. pred prvoinštančným súdom uviedla, že vzťahy medzi žalobcom a deťmi boli na začiatku ešte celkom dobré, deti boli uňho aj na prázdninách. Teda počas trestného stíhania a konania voči žalobcovi udržiaval s deťmi kontakt. Podľa svedkyne, až následne, keď sa skončilo trestné konanie, deti k ním už nechodia a nechodia ani v súčasnosti. Teda vzťah s deťmi medzi žalobcom a maloletými deťmi pochádzajúceho z predchádzajúceho vzťahu nebol narušený priamo vedením trestného stíhania proti žalobcovi. Nebola zatiaľ preukázaná priama príčinná súvislosť medzi tým, že deti ku žalobcovi prestali chodiť a okolnosťou, že ich správanie je vyvolané v dôsledku trestného stíhania žalobcu.

Všetky tieto okolnosti svedčia o tom, že síce žalobca utrpel ujmu v nemajetkovej sfére, ale zatiaľ spochybňuje, že na jej náhradu nepostačí len samotné konštatovanie porušenia práva nezákonným rozhodnutím štátu vedeného trestného stíhania voči žalobcovi, ale je dôvodné priznanie nemajetkovej ujmy. Takýto záver nemá podklad vo vykonanom dokazovaní a je v odvolacom konaní nepreskúmateľný. Preto vzhľadom na to, že rozhodnutie prvoinštančného súdu nie je dostatočne odôvodnené skutkové a právne dôvody sú v rozpore, skutkový stav nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a právne závery sú v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi pred prvoinštančným súdom, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, než v tejto časti rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Bude úlohou prvoinštančného súdu opätovne sa zaoberať nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, o tomto nároku po dostatočne zistených skutkových okolnostiach rozhodnúť po zodpovednom právnom posúdení.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.